

“Els diaris de paper encara tenen llarga vida”

Lluís Foix, aquesta setmana a Barcelona

Va guanyar el Premi Josep Pla amb Aquella porta giratòria (Destino), una obra que repassa la història del diari La Vanguardia, on va entrar a treballar fent de traductor i que va acabar dirigint. Actualment n'és columnista, i també escriu a El Punt Avui. El 2013 va publicar les memòries d'infància, La marinada sempre arriba.

El periodisme d'avui no és millor o pitjor, però sí que abans es valorava més la cultura

Com es va gestar la novel·la?

Tenia la idea de la porta giratòria com a símbol de La Vanguardia. Després ho vaig canviar perquè l'expressió havia pres una connotació negativa. Vaig afegir -hi "aquella" per referir-me a la porta del carrer Pelai 28, un lloc singular del periodisme barceloní durant anys. Volia explicar com es vivia el periodisme quan vaig començar a treballar, i les misèries que hi ha dins d'un mitjà de comunicació normal i corrent.

El to és força benèvol.

Segurament, el diari ha servit als governs de torn, però no ha volgut fer caure cap govern i hem anat a redós de la situació, igual que bona part de la societat catalana, que té aquest punt de falta de determinació o valentia.

Diuen que la intel·ligència és això: la capacitat d'adaptació.

Si has viscut una Restauració, la Setmana Tràgica, les revolucions del segle XX, la primera dictadura, la República, la Guerra Civil, el franquisme, la Transició i estàs aquí, no hi pots ser sense cap ferida, sinó que portes les ferides que el país té col·lectivament.

La redacció reflecteix el que passa en cada època, com quan apareixen, en ple franquisme, els primers periodistes que parlen en català...

Hi havia en Permanyer, però sobretot va ser Andreu Calaf, un xicot de Terrassa molt catalanista, que va introduir el català i, finalment, ara el diari apareix en dues edicions, castellà i català, i està catalanitzat en la mesura que la societat ho està.

Com a periodista, també es va haver d'adaptar?

Sobretot si has tingut responsabilitats de govern. Aleshores has de tenir molt clar qui mana, que és el propietari... Els directors canviem... De fet, el periodisme no és tenir càrrecs, sinó dominar el llenguatge i comunicar: aquesta és la grandesa i la força que té un periodista. Avui això ha canviat positivament perquè si no tens un diari de referència, hi ha diverses escletxes per on col·locar les teves idees. El periodisme d'aquella època ha perdut l'hegemonia i el control de la informació, que ara està socialitzada.

Quins són els perills?

L'anonimat. Quan un escriu sense donar la cara tot s'hi val. En aquest sentit, crec que els diaris de paper tenen llarga vida, encara que sigui en vendes més reduïdes. Continuen sent una referència en què s'inspiraren altres mitjans.

El llibre traspua una certa nostàlgia d'aquella època en què es fumava a les redaccions, es bevia i es discutia a tota hora.

Sí, i anàvem a fer una paella a les dues de la matinada! Sovint, després de sopar tornaves al diari. Això s'ha perdut perquè es pot treballar des de casa. No dic que el periodisme d'avui sigui millor o pitjor, però sí que es valorava més la cultura, els periodistes eren molt llegits; penso en el José Casán, el nostre Google. Tenia un llibre de segells oficials per saber el nom correcte de tots els països! El periodista d'avui té un diàleg permanent amb les xarxes i ni parla amb el company del costat. Després hi ha la convicció que té qualsevol periodista que ho faria millor que el director, però és difícil perquè ha de prendre la decisió final i respondre davant del propietari i els lectors. La gran força d'un diari, al capdavant, és la seva fragilitat, perquè en ell mateix no és gran cosa, quatre personatges que estan per allà!

Parla també de l'elit que mana i sempre ha manat al diari.

Parlo des d'un punt de vista personal. Vinc d'un ambient rural i quan vaig entrar a La Vanguardia et trobaves amb una aristocràcia burgesa culta que havien anat als mateixos col·legis. Hi ha una disputa, per exemple, entre el Permanyer i el Miquel Roca per veure qui va a París de corresponsal, i tots dos formaven part d'una mateixa societat que ha manat sempre.

Un dels personatges que apareix sovint és Jordi Pujol.

Les relacions de Pujol amb La Vanguardia sempre han estat de malfiança, perquè la seva carrera política comença amb la campanya de Galinsoga, un director anticatalà que va aconseguir fer fora. A ell li hauria agradat ser periodista. Estic segur que llegeix els diaris cada dia!

Parla també de la seva experiència com a corresponsal.

Sí, avui són becaris o freelance. Abans vivien en barris bons i estàvem ben pagats; entre la crònica del corresponsal i l'agència sempre manava la crònica. Eren els aristòcrates del periodisme i sovint hi anaven per casualitat, com jo, que vaig anar a Londres molt jove perquè sabia anglès.

Publicat a:

- El Punt Avui. Comarques Gironines 04-02-2016 Pàgina 48
- El Punt Avui. Barcelona 04-02-2016 Pàgina 35
- El Punt Avui. Camp i Ebre 04-02-2016 Pàgina 35
- El Punt Avui. Lleida 04-02-2016 Pàgina 35
- El Punt Avui. Maresme 04-02-2016 Pàgina 35

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/938483-l els-diaris-de-paper-encara-tenen-llarga-vida.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui